

**TABULARA, TALANA, YALANA BALTA**



**IRKÇILIĞA,  
SÖMÜRÜYE,  
ŞERİATA HAYIR!..**



**Sorumlusu: Av. Hayri BALTA**  
**hayri@tabularatalanayalanabalta.com**  
**www.tabularatalanayalanabalta.com**

**SON NOKTA**

SON NOKTA

# TABULARA, TALANA, YALANA BALTA



+

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA  
HAYIR!..

+



Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

+

[hayri@tabularatalanayalanabalta.com](mailto:hayri@tabularatalanayalanabalta.com)  
[www.tabularatalanayalanabalta.com](http://www.tabularatalanayalanabalta.com)

+

# SON NOKTA

**İÇİNDEKİLER**

<b>1- BİLGE BALTA EŞİNİ KAYBETTİ</b>	<b>5</b>
<b>2- RAHMETİNE KAVUŞDU</b>	<b>5</b>
<b>3- EŞİME MEKTUPLA İLAN-I AŞK</b>	<b>6</b>
<b>4- EŞİME</b>	<b>8</b>
<b>5- ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE BAŞKANLIĞI MEZARLIKLAR MÜDÜRLÜĞÜNE,</b>	<b>10</b>
<b>6- Elinize Sağlık.</b>	<b>11</b>
<b>7- Sayın Celal Koral Beşiroğlu,</b>	<b>11</b>
<b>8- Merhaba Baba,</b>	<b>12</b>
<b>9- T.C. ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ BAŞKANLIĞI</b>	<b>12</b>
<b>10- ANKARA T.C. ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ BAŞKANLIĞI</b>	<b>13</b>
<b>11- Sevgili Bilge Ustam,</b>	<b>15</b>
<b>12- Merhaba Hayri Abi,</b>	<b>16</b>
<b>13- Hayri Abi,</b>	<b>16</b>
<b>14- Sayın Balta,</b>	<b>16</b>
<b>15- Sevgili Bilge Balta</b>	<b>17</b>
<b>16- Sayın Doktorumuz,</b>	<b>17</b>
<b>17- Sayın Mehmet Teceren,</b>	<b>17</b>
<b>18- DEĞERLİ İNSAN;</b>	<b>17</b>
<b>19- Sevgili Hayri Abi,</b>	<b>18</b>
<b>20- Saygıdeğer Hocam,</b>	<b>18</b>
<b>21- Değerli Dostum,</b>	<b>19</b>
<b>22- Çok Sevdiğim ve Taktır Ettiğim İnsan, Hayri Balta,</b>	<b>19</b>
<b>23- Değerli Dostum,</b>	<b>20</b>
<b>24- Hayri Bey Dostum,</b>	<b>20</b>

25- Çok Saygıdeğer Büyüğüm,	20
26- Dost Filiz Ergin	21
27- Değerli Ergin,	21
28- Hayri Beyciğim,	21
29- Hayri Bey,	21
30- Ayhan Dost,	22
31- Sn Hayri Bey,	22
32- MÜSLÜMANLIK BU DEĞİLDİR	22
33- EŞİME MEKTUPLA İLAN-I AŞK	24
34- Sevgili Fevzi,	27
35- EŞİME	28
36- KİM UTANSIN USTA'M?	29
37- Değerli insan Hayri Balta Beyefendiye	34
38- Değerli Dostum,	34
39- Aziz Dostum,	34
40- Sayın Öğreticim,	34
41- Sayın Hayri Balta,	35
42- Sevgili Gülten,	35
43- ONSUZ GECELER NASIL OLUYOR?	37
44- CANIM ANNEM	40
45- Merhaba Sevgili Hayri Abi	45
46- Değerli Dostum,	46
47- Sayın Hayri Bilge Balta	47
48- Değerli Dostum,	48
49- VARSA OKUYANLARIMA AÇIKLAMA	49
50- YENİDEN BAŞLARKEN	51
51- Hayri Abi,	58
52- Merhaba Hocam	58
53- Tekrar Selam Hayri Bey,	59
54- Sevgili Hayri Balta;	60

X  
SON NOKTA  
(BAŞIMIZ SAĞOLSUN)

BİR İKİ HİK! MİK!  
EN SONUNDA TİK...

GİTTİ GİDER...  
ÖMÜR BİTER...

Av. Hayri BALTA

X  
49 YIL 9 AY 21 GÜNLÜK BİRLİKTELIĞE  
KONULAN  
SON NOKTA  
+

X

**1- BİLGE BALTA EŞİNİ KAYBETTİ  
(BAŞIMIZ SAĞOLSUN)**

Gazetemiz yazan Avukat Hayri Bilge Balta'nın acı günü.

Hayri Balta'nın eşi Meliha Batta hayatını kaybetti.

Yazarımız Bilge Balta 2 ay önce Geçirdiği kalp krizi sonrası yazılarına ara vermişti.

Meliha Balta'nın ölümü ailesini büyük üzüntüye boğdu.

Ekspres Gazetesi olarak Meliha Balta'ya Allah'tan rahmet, kederli ailesine başsağlığı diliyoruz.

Gaziantep Ekspres Gazetesi. 19 Ocak 2007

+

X

**2- RAHMETİNE KAVUŞDU**

HAYRI BABA YENER İÇİN AĞLAMA  
YENER HAKKIN RAHMETİNE KAVUŞDU  
AH ÇEKİPDE CİĞERİNİ DAĞLAMA YEİNER  
HAKKIN RAHMETİNE KAVUŞDU

YENER ABLA ÇİLE DOLDURUYORDU  
HALİNİ TANRIYA BİLDİRİYORDU  
ÇOK ÇEKDİRME BENİ GÖTÜR DİYORDU  
YENER. HAKKIN RAHMETİNE KAVUŞDU

HAKKIN DİVANINDA YÜZÜ AK OLSUN  
YATDIĞI YER GÜLGÜLÜSTAN BAĞ OLSUN  
GÖNÜL DOSTLARININ BAŞI SAĞ OLSUN  
YENER HAKKIN RAHMETİNE KAVUŞDU

NEBİ, VELÎ İNSAN DOĞUP ÖLÜYOR

GERÇEK ESER ÖLMEZ BAKİKALİYOR  
SIRA DOLANARAK BİZE GELİYOR,  
YENER HAKKIN RAHMETİNE KAVUŞDU

KUL HASANIM HAK YOLCUSU YORULMAZ  
GERÇEK KULDAN SORGU SUAL SORULMAZ  
GELİCİDEN GEL OLURSA DURULMAZ  
YENER HAKKIN RAHMETİNE KAVUŞDU  
HALK OZANI KUL HASAN (HASAN GÖREN)  
SAYGI İLE SUNAR.

+

ON DOKUZ OCAK-2007-CUMA

X

### 3- EŞİME MEKTUPLA İLAN-I AŞK

Bak karıcığım sen gittin  
Ben yalnız kaldım buralarda  
Gece yattığımda  
Sana olan aşkımla  
Hep sen yaşadın hatıramda İnan buna  
Üzülmeysin diye  
Bıraktım seni gurbet ele  
Ama kalbim seninle.

Benim sevgili karım  
Seninle bahtiyarım  
Sensiz ne yaparım

Sen olmadın birkaç gün  
Ne oldu bak, gör halim  
Gittin gideli gitmedi gözümde  
Gece gündüz hayalin

Ne yaptım sana ben karıcığım

Elimde ki imkânlarla  
Koştuım geldim yuvama  
Bak sağa sola,  
Bulabilir misin benim gibi koca  
Dört Kasım'da düştün yola  
Sorarım sana  
Benden kıymetli mi idi o Ankara

Gördün işte her yerim yara  
Yaralarımı sen sarardın ya  
Bak karıcığım sen gittin  
Ben yalnız kaldım buralarda

Sana olan aşkımla  
Yatağımda dönüp durdum sağa sola  
Hep sen vardın rüyalarımnda..  
İnan buna

Üzülme yesin diye bıraktım seni gurbet ele  
Fakat sen gittinse de kalbim seninle  
Niçin yalnız bıraktın beni buralarda  
Hiç mi acımadın bana  
Neden bıraktın beni göz göz yaralarımıla

Ne ise, gittin geledin  
Durumundan haber vermedin  
Bir mektup olsun yazmadın  
Diyelim fırsat bulamadın

Ama niçin hatırlamadın  
Niçin bir satır olsun mektup yazmadın?  
Sana inanmasaydım  
Sadakatine kanmasaydım  
O seni götüren treni  
Parçalardım



Sen duymadın  
El alem ne dedi:  
“Hayri dedi, karıcını besleyemedi...”  
“Yok!” dedi öteki “iyidir Hayri...”  
Ama eşi Hayri'nin yaralarından bezdi...”  
Bir başkası “Baltaların gelini kocasını sevmedi...”  
Kimi dedi “Küstü...”  
Kimi de dedi: “Aklına esti de gitti...”  
Söyle karıcıcım doğrusu hangisi?

Bilirsin sen ben nasılım  
Dedikleri gibi fena mıyım  
Niçin beni üzdün  
Niçin gittin  
Gittin hadi  
Niçin mektup yazmadın  
Diyelim ki yazamadın  
Başkasına da mi yazdıramazdın  
Ejder'e, bilmem daha başka bildiklerine

Söyle, olur mu böyle  
Alay mı edersin yoksa benimle  
Benden kıymetli mi idi  
O Ankara, o dayı, o teyze...  
**HB. 4.12.1957**

**X**  
**4- EŞİME**

Hani sen bana  
Derdin ki “Şiir yazsana...”

İşte şimdi geldi, İlham perisi.  
Ve dedi ki: “İşte yaz şimdi, eşinin istediği şiiri...”  
Her iş gelir elinden

Herkes memnun diktiğin dikişten

Karıcığım, hayat arkadaşım  
Daha ne kadar sensiz kalacağım

Sevmiyorsan beni,  
İsterim söylemeli  
Zorluk çıkaracak değilim...  
“Hadi git, güle güle!..” derim, bilirsin beni.

Severim seni, sen beni sevmesen de...  
Gel artık daha çok gecikme...

Radyomuz yok, hatırlatıp durma  
Bilirim, karyolamız da yok, yatak odamız da  
Yatarız yer yatağında  
Bir mangalımız bile yok, pişirip de çay kahve içecek  
Çay, kahve yok da var mı diğer yiyecek...

Yağ da yok, peynir de,  
Öte yanda bulgur da yok, simit de  
Biliyorum, hiçbir şeyimiz yok  
Hiç olmazsa birleşelim sevgide...

Yağmur demedim, çamur demedim  
İstasyonda bekledim  
Bu gece mutlaka gelir dedim  
Dört haftada tam dört kere  
Saatlerim geçti beklemele  
Gelmedin acaba niyetin ne?

**HB. 7.12.1957**

**X**  
**5- ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE**  
**BAŞKANLIĞI**  
**MEZARLIKLAR MÜDÜRLÜĞÜNE,**  
**ANKARA**

**25.1.2007**

Karşıyaka mezarlığının girişinde **“Mezarlık personeline bahşiş vermeyiniz”** dendiği halde; ölüyü toprağa verdikten sonra görevlilerin hepsi, sineklerin leşe üşüştüğü gibi, bahşiş için ölü sahiplerinin başına üşüşüyor.

İmamlar; ölüyü toprağa vermeden önce ölüm raporunu istiyor; ama bahşiş almadan ölüm raporunu iade etmiyor... İmamlar; bahşişi az bulursa surat asıyor, suratı ile ölü sahiplerini dövüyor, ölüye ve yaptıkları işe zerre kadar saygı duymuyor. O kadar ki, görevliler, bahşiş vermeyenlerin mezar yerini bildiren çitaları ve geçici taşları ölü sahipleri gittikten sonra topluyorlar. Dahası toprağı yeni atılmış mezarların üzerlerinde saygısızca dolaşıp para paylaşımı yapıyorlar. Bir önemli husus daha var ki imamlar, insanlara yukardan bakıyor ve cemaati azarlıyor.

İmamlara ve görevlilere yaptıkları işin karşılığı verilmek isteniyorsa; bunun; mezar parası alırken, “mezarlık görevlileri ödeneği” adı altında mezar parasına yanında alınması daha iyi olur kanaatindeyim. . Böylece ölü başında dine aykırı (Bak:aşağıdaki ayetler...) bu bahşiş kargaşası olmaz.

**Kaldı ki Kuran’da şöyle emreder: “... de ki sizden bir ücret istemiyorum” ve yine “Sizden ücret alanların ardına düşmeyin” (K. 6/90. 10/72. 11/29 51. 25/57. 26/109., 127, 145, 164, 180. 34/47. 42/23) Daha bunun gibi onlarca ayet var.**

Bir de şu var: Türk halkı bu gün kutsal kitabı Kuran’ı

Türkçe'sinden okuduğu halde; imamlar Türk'ün ölüsü başında Arapça dua ediyorlar ve bundan kimse bir şey anlamıyor. Oysa Türk vatandaşı bir gayr-i Müslim öldüğünde papazlar, hahamlar Türkçe dua okuyarak ölülerini toprağa veriyor.

Hıristiyan'ın, Yahudi'nin; ya da bir Ermeni'nin, Rum'un ölüsü Türkçe dua ile toprağa veriliyor da; bir Türk'ün ölüsü, niçin anlamadığı bir dil olan Arapça ile toprağa veriliyor. Ne zaman dilimize sahip çıkacağız?, ne zaman bundan rahatsız olacağız?..

İmam ve görevlilerin; din ve ahlak dışı bu davranışlarına bir çeki düzen verilmesi ve ölü başında okudukları duaların Türkçe yapılması zamanı gelmiştir.

Mezarlığınız imamları ile görevlilerinin bu davranışları herhangi bir televizyon programında yayınlandığında; bu durumdan, en çok zararı görecektir olan siz yöneticiler olacaktır. 19.1.2007

Saygılarımla,

**Av. Hayri Balta**

**Av. Hayri BALTA,  
MESA, 12. Cad. 270. Sok.  
Horonkent Sitesi. 6/10  
06370. BATIKENT/ANKARA  
ANKARA**

**X**

**6- Elinize Sağlık.**

Bu metni (altına imzama koyup) İstanbul'daki yetkililere ulaştırmak için izninizi istiyorum.

Celal Koral Beşiroğlu, 15.2.2007

**X**

**7- Sayın Celal Koral Beşiroğlu,**

Önce sevgi. Beğendim yazımla ilgilenmeni.

Ancak, bir başkasının yazısı altına imza koymayı

başına kakarlar. İyisi mi yukarıda yeniden düzeltilmiş şekliyle ve benim imzamin yanına sen de imzayı katarak; değil İstanbul'daki yetkililere, eğer mümkünse, İstanbul'da ulusal basında köşe tutan ayımsız aydınlara da ulaştırmanı rica eder yeniden sevgiler sunarım.

Av. Bilge Balta, 15.2.2007

**X**

**8- Merhaba Baba,**

Sabah söylemeyi unuttum, telaştan, yazın ne güzel olmuş, insanlar yaptıkları ile dedikleri arasında ne kadar da çelişiyorlar değil mi?.

Yazından çok daha anlamlı bence ne oldu bu arkadaşlara adli notun...

YENER BALTA, 25.12.2006

**X**

**9- ANKARA**

**T.C. ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ**

**BAŞKANLIĞI**

**SAĞLIK İŞLERİ DAİRE BAŞKANLIĞI**

(Mezarlıklar Şube Müdürlüğü)

SAY1 . M.06.0.BBB.0.09.08.00/56/296 – 1468

KONU:

Sayın: Av. Hayri BALTA (Mesa 12.Cad.270.  
Sk.Horonkent Sit 6/10)

Batıkent/ANKARA

İlgi: 19.01.2007 Tarihli dilekçeniz.

İlgi dilekçenizde belirttiğiniz gibi Mezarlığımızın çeşitli yerlerinde personele bahşiş verilmemesi konusunda uyarı levhaları bulunmaktadır. Defin alanlarında görev yapan işçi ve imam personel,

dilekçenizden sonra bahşış almamaları ve cenaze yakınlarına daha saygılı olmaları hususunda bir kez daha uyarılmışlardır.

Mezarlıklar Müdürlüğümüzde cenazeler defin edilirken, Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Museviler kendi dini gerek ve geleneklerine göre yakınlarının arzularına göre dini merasimlerle defin edilmektedirler.

Mezarlık görevlilerinin hepsi "sineklerin leşe üşüştüğü gibi bahşış için ölü sahiplerinin başına üşüşüyor" benzetmenizi fedakarca görev yapan tüm personel adına reddediyor ve iade ediyoruz.

Bilgilerinizi rica ederim. 14.3.2007

**X**

**10- ANKARA**

**T.C. ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ**

**BAŞKANLIĞI**

(Mezarlıklar Şube Müdürlüğü)

SAYI: 2007 / 419

KONU: Karşıyaka Mezarlığı

Av. Hayri BALTA

(MESA, 12.Cad.270.Sok.

HoronkentSitesi.6/10)

06370

Batıkent/ANKARA

İlgi: 19.01.2007 tarihli dilekçeniz.

Karşıyaka Mezarlığındaki görevliler hakkında, ilgi dilekçenizdeki iddialar ile ilgili inceleme tamamlanmış olup, inceleme sonucunda düzenlenen raporda yer alan görüş ve öneriler doğrultusunda Başkanlık Makamından 21.03.2007 tarih ve 2007/325 sayılı Onay alınmıştır.

Söz konusu Raporda;

“Karşıyaka Mezarlığı güvenlik görevlilerinin bir süredir, çıtacı diye tabir edilen kişilere karşı mücadele ettikleri ve 06.11.2006, 01.02.2007 ve 03.02.2007 tarihlerinde polis ekipleriyle birlikte uygulamalar yaptıkları,

Güvenlik elemanlarının Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına ayrı ayrı yazdıkları ve 20.02.2007 tarihinde işleme alınan dilekçelerinde,

Bir süredir defin sırasında vatandaşları sürekli rahatsız eden ve cenazeler defnedildikten sonra, hiçbir talep olmaksızın, defnedilen cenazelerin mezar çevresine belirleyici olarak birkaç çita diken ve geçici mezar başlıklarına isim yazan ve bu işlem için de acılı vatandaşlardan fahiş miktarlarda para talep eden kendilerini çıtacı olarak adlandıran kişilere yönelik Yenimahalle İlçe Emniyet Müdürlüğüne bağlı ekiplerce 06.11.2006, 01.02.2007 ve 03.02.2007 tarihlerinde uygulamalar yapıldığı, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığında Eren KAYA adına 20.02.2007 tarih ve 2007/37273 Hazırlık No ile dosya açılmış olduğu,

Dolayısıyla, güvenlik görevlilerinin Özel Güvenlik Hizmetlerinin Uygulanmasına Dair Yönetmeliğin 16.maddesine ve idare ile yapılan ihaledeki teknik şartnamenin 7.3. maddesine uygun olarak görevlerini yerine getirdikleri,

Ancak, çıtacı diye tabir edilen kişilerin kolayca bu işi terk etmelerini beklemenin de kolay olmayacağı ve söz konusu şahısların tamamen alandan temizlenmesi ve daha etkin bir şekilde yetkilerini kullanmaları konusunda ilgili Daire Başkanlığına talimat verilmesinin gerektiği,

Türk Halkı, Kuran’ı Türkçesinden okuduğu halde, imamlar Türk’ün ölüsü başında Arapça dua ediyorlar. Oysa Türk vatandaşı bir gayrimüslim öldüğünde papazlar, hahamlar Türkçe dua okuyarak ölülerini toprağa veriyorlar...” iddiasına karşılık, Türk

Halkının ve camilerde de imamların Kuran'ı Arapça okudukları, yapılan duaların da Türkçe yapıldığının herkes tarafından bilinen bir gerçek olmasıyla birlikte, toplumumuzdaki genel uygulamanın da bu şekilde olması, ayrıca, Karşıyaka Mezarlığındaki görevli imamların, ifadelerinde, Kuran'ı Arapça okuduklarını, daha sonra yaptıkları duanın kesinlikle Türkçe olduğunu belirtmeleri ve bu konuda yasal bir düzenlemenin de olmadığı" belirtilmektedir.

Diğer yandan, definden önce, görevli imamların, cenaze sahibinden ölüm raporu, ilçe belediyesince verilen ölüm beyan kağıdı, ücret yatırıldığına dair irsaliye kağıdı ve mezar sözleşmesini almaları ve daha sonra bu evrakları idareye teslim etmelerinin görevleri arasında olduğu, ancak, vatandaşlarımızdan, bahşiş alınmaması ya da vatandaşlarımızın kendilerine bahşiş vermemeleri gerektiği konusunda, Belediye Başkanlığımızca başlatılan soruşturma devam etmektedir. 17.4.2007

Bilgilerinizi rica ederim.

Kadir Ramazan COŞKUN

Başkan a.

Genel Sekreter

## **X**

### **11- Sevgili Bilge Ustam,**

Bu gün saat 15.00 de aldığım telefonla bana şimdiye dek duyurduğun en kötü haberi iletтин.

Canının yarısının daha gittiğini ses tınlarından anlıyordum. Gerçi soğukkanlı olmaya çalışıyordun ama sen bir Hayri Balta da olsan, büyük yitiğın karşısında sarsılmaman elinde değildi.

Sevgili Meliha Ablamızdan geride kalanlarına, özellikle de sana sağlıklı uzun ömür dilemekten özge yapabileceğim bir şey yok.



Seni seviyoruz. Yalnız bırakmamaya özen göstereceğiz. Sevgiyle yaşamayı sürdür, ÇOK YAŞA!  
Fevzi Günenç, 18.1.2007

X

**12- Merhaba Hayri Abi,**

Eşinizi kaybettiğinizi duydum...  
Başınız sağolsun, ne diyelim hayat....  
Kendinize iyi bakın  
Sağlıkla  
Saygılar  
Sevgiler  
Nesrin Özyaycı, 18.1.2007

X

**13- Hayri Abi,**

Sevdiğim saydığım Sayın Hayri Balta'ya ve ailesine başsağlığı dileklerimi ve taziyelerimi bildiririm.  
Sevgili eşiniz Meliha Balta'nın bu dünyadan göçüp gitmesinden duyduğunuz üzüntü ve kederi paylaşıyorum.  
Meliha abla'ya Allah'tan rahmet dilerim.  
Saygılar  
Gülten Adlaş, 18.1.2007

X

**14- Sayın Balta,**

Eşinizin vefatını büyük bir üzüntü içerisinde öğrendim. Üzüntünüzü paylaşır, merhumeye Tanrı'dan rahmet size ve çocuklarınıza başsağlığı dilerim.  
Orhan YALKIN, 18.1.2007

X

**15- Sevgili Bilge Balta**

Güzel insan, duydum ki sevgili eşinizle aranızda bir ayrılık girmiş...

Ateş düştüğü yeri yakar derler doğrudur...

Bilirim bende yaşadım...

Sevgili Bilge'm

Size ve sizin şahsınızda ailenize, çocuklarınıza başsağlığı ve sabır diliyorum

Sevgi ve saygılarımla

Kamil Kocalar, Gaziantep, 18.1.207

X

**16- Sayın Doktorumuz,**

Bugün Hayri Balta Bey telefonda eşini kaybettiğini söyledi. Çok üzgündü. Çünkü kendisine de geçen ay kalp pili takılmıştı. (tlf. 0312 255 92 21).

Cenaze yarın kalkacak.

Selam ve sevgiler. Mehmet TECEREN

18.1.2007

X

**17- Sayın Mehmet Teceren,**

Başımız sağ olsun! Hayri Balta'nın eşi iyi bir insandı, fedakardı... Allah'tan rahmet dileriz. Ankara'ya gelince sizi ararım, ama buna daha çok var. Soranlara selamımı söylersiniz. Haberleşmemizin devam etmesini isterim.

Sevgilerimle

Dr. Cengiz Buker, 19.1.207

X

**18- DEĞERLİ İNSAN;**

H. Bilge Balta başınız sağ olsun. Sağlıklı huzurlu bir yaşam dileklerimi

sunarım.

Rıza Karaca  
YUNUS HOTEL  
(0342 2211722)

NOT:

GAZİANTEP'DE YAPILACAK İŞLERİNİZ VARSA  
ONUR DUYARAK YAPARIM.  
RIZA KARACA,19.1.2007

X

**19- Sevgili Hayri Abi,**

Eşinize duyduğunuz derin sevgiden etkilendim.

Şimdi onun yokluğunda, yalnızlığınızda "EDEBİYAT"  
sizi yaşatacaktır diye düşündüm...

Yalnızlık insana başka arayışlar getiriyor ancak  
önemli olan değen bir uğraşı bulmanız diyebiliyorum...

Sevgiler Saygılar Antep'ten  
Nesrin Özyaycı,19.1.2007

X

**20- Saygıdeğer Hocam,**

Burada okuduklarım doğru mu?

Eşinizi mi kaybettiniz?

Çok ama çok üzüldüm başınız sağ olsun sayın  
hocam.

Böyle durumlarda hep bu standart şey söylenir,  
bence çok ama çok yetersizdir ama yoktur başka bir  
söylem.

Ne desem nasıl ortak olsam acınıza?

Üstelik defin konusunda yaşadıklarınız utanç verici,  
iğrenç.

Sayın Hocam, neden bu kadar adiyiz biz, neden bu  
kadar dilenci bizim görevli dediklerimiz?

Bir yanda acılı bir taraf diğer yanda iğrenç yüzlü,  
iğrenç tavırlı din görevlileri.

Utaniyorum ülkem insanların bu adi ve iğrenç

yaklaşımlarından.

Bu toplum nasıl böyle dilenci oldu sayın hocam, nasıl?

Bir gün sadece bir gün olumlu bir hareket, olumlu insanca bir yaklaşım görmek nasip olacak mı acaba?

Üzgünüm ama lanet olsun böylesi yobazlara ve dilencilere...

Tekrar başınız sağ olsun

TürkCelil, 24.1.2007

+

Not: Hocam, Sitem 3 gündür çalışmıyor/açılmıyor.

Sanırım Amerika merkezde onarım varmış bekliyoruz.

X

### 21- Değerli Dostum,

Önce sevgi sundum.

Duyarlılık göstererek acımı paylaştığın için memnun oldum.

Ne var ki biz böyleyiz.

Bu insanımsa davranışları eleştirdiğim takdirde şimşekleri üstümüze çekmekteyiz.

Biliyorsun ben de ağır bir rahatsızlık geçirmekteyim.

Duyarlılığın konusunda daha başka ne diyeyim.

Şimdi kal sağlıcakla,

Sevgiler sana...

Hayri Balta, 24.1.2007

X

### 22- Çok Sevdiğim ve Taktır Ettiğim İnsan, Hayri Balta,

Tabiat kanunu ,hanımınızın ışığı bol olsun.

Sizden çok şeyler öğrendim, öğreniyorum da.

İslam aleminden bir şey beklemeyin ki, o zaman üzülmezsiniz. Onlar ölülerine bile sahte gözyaşı

dökerler.

Sağlıklı günlere  
Hudai, .1.2007

X

**23- Değerli Dostum,**

Önce sevgi sundum.  
Ben de siz de çok şey buldum.  
Size varlığınız sayesinde geleceğimden güven  
duydum.

Sadık bir dost, soylu bir ruh, aydın bir insan.  
Çok azdır sizin gibi özverili yurtsever olan.

Şimdi kal sağlıcakla,  
Sevgiler sana,  
Hayri Balta, 24.1.2007

X

**24- Hayri Bey Dostum,**

Çok teşekkür ederim, beni güzel yazınızla çok  
mesut ettiniz.

Bizim cemiyetimizin web sayfasına girip  
yaptıklarımızı okuyabilirsiniz .aturksociety .org

Mutlu ve sağlıklı günlere, bir şeye ihtiyacınız olursa  
lütfen yazın , çok memnun olurum.

Hudai Yavalar, 25.7.2007

X

**25- Çok Saygıdeğer Büyüğüm,**

Başınız sağ olsun, sabırlar dilerim. Uzun ömürler  
sizin olsun. Yapabileceğim bir şey var ise, çekinmeden  
bana bildirmenizi rica edeceğim. Elimden ne gelirse,  
seve seve yardımcı olmaya çalışırım.

Size sonsuz saygım ile,

X

**26- Dost Filiz Ergin**

Çok az bulunur sizin gibi yetkin.  
Duyarlılığın için teşekkür.  
Dara düşersen aklıma ilkin F. Ergin gelir...  
Şimdi kal sağlıcakla,  
Sevgiler sana...  
Hayri Balta, 24.1.2007

X

**27- Değerli Ergin,**

Gönüller bir olsun.  
Üzme kendini.  
Sağ olmamız yeterli...  
HB, 24.1.2007

X

**28- Hayri Beyciğim,**

Ellerinizden, değerli yüzünüzden doya doya öperim.  
Filiz ERGİN, 24.7.2007

X

**29- Hayri Bey,**

Başınız sağ olsun, çok üzüldüm.

Bu kötü haberi TurkCelil'in gruba yolladığı ileti sayesinde öğrendim. Yani sizin yazıp yolladığınız "EŞİMİN ÖLÜM TÖRENİNDE" başlıklı yazı gruba ve bana ulaşmadı. Ama Celil beyin yazdıklarından anladığım kadarı ile, başınızdaki hoş olmayan bazı olaylar geçmiş.

Bu mutsuz günlerinizde acınızı paylaşıyorum.  
Ayhan Onay, 24.12.2007

X

**30- Ayhan Dost,**

Önce sevgi, saygı.

Teşekkür ederim paylaştığın için acımı.

Türk Celil'e gönderdiğimi modernturk topluluğuna da göndermişim.

Ancak, modern türke erişememişim.

Bunu e-mail deliveri açıklaması ile öğrendim. Bunun üzerine yeniden gönderdim.

Şimdi kalınız sağlıklıcla,

Sevgiler, saygılar acımı paylaşana.

H: 24.1.2007

X

**31- Sn Hayri Bey,**

Ben de bu mesajla haberi duymuş oldum..

Acınızı paylaşır, size, evlatlarınıza ve diğer sevenlerine başsağlığı dilerim.

Mustafa Kemaloğlu, 25.7.207

X

**32- MÜSLÜMANLIK BU DEĞİLDİR**

Elimden Geldiğince dinî konulara değinmem. Çünkü bu konularda ahkam kesecek kadar bilgili olmadığımın bilincindeyim. Çünkü dinin insanın son sığınağı olduğunun bilincindeyim.

Eğer din olmasaydı insanlar çok daha kötü olurlardı. Daha çok yanlış yaparlardı. Daha çirkin olurlardı. Çok daha fazla da umutsuz olurlardı... Bütün bunların bilincindeyim.

Ne var ki, dini gelir kaynağı olarak kullanan kimi çirkin insanlar, kötü insanlar, yanlış insanlar, istismarcılar, o güzelim inanç yolunu giderek köreltiyor, daha da köreltiyorlar...

Bunun son bir örneğini Sevgili Ustam Avukat

Yazar, Şair Bilge Balta, en acili gününde, eşini toprağa verirken yaşadı.

Lütfen onun ilgili makama yazdığı aşağıdaki dilekçeyi sabırla sonuna kadar okuyun. Sonra da yorumu siz yapın.

+

**ANKARABÜYÜKŞEHİR BELEDİYE BAŞKANLIĞI  
MEZARLIKLAR MÜDÜRLÜĞÜNE**

**ANKARA.**

**25.1.2007**

Karşiyaka mezarlığının girişinde “Mezarlık personeline bahşiş vermeyiniz” dendiği halde; ölüyü toprağa verdikten sonra görevlilerin hepsi, sineklerin leşe üşüştüğü gibi, bahşiş için ölü sahiplerinin başına üşüşüyor.

İmamlar; ölüyü toprağa vermeden önce ölüm raporunu istiyor; ama bahşiş almadan ölüm raporunu iade etmiyor... İmamlar; bahşışı az bulursa surat asıyor, suratı ile ölü sahiplerini dövüyor, ölüye ve yaptıkları işe zerre kadar saygı duymuyor. O kadar ki, görevliler, bahşiş vermeyenlerin mezar yerini bildiren çitaları ve geçici taşları ölü sahipleri gittikten sonra topluyorlar. Dahası toprağı yeni atılmış mezarların üzerlerinde saygısızca dolaşıp para paylaşımı yapıyorlar. Bir önemli husus daha var ki imamlar, insanlara yukardan bakıyor ve cemaati azarlıyor.

İmamlara ve görevlilere yaptıkları işin karşılığı verilmek isteniyorsa; bunun; mezar parası alırken, “mezarlık görevlileri ödeneği” adı altında mezar parasına yanında alınması daha iyi olur kanaatindeyim. . Böylece ölü başında dine aykırı (Bak:aşağıdaki ayetler...) bu bahşiş kargaşası olmaz.

Kaldı ki Kuran’da şöyle emreder: ”... de ki sizden bir ücret istemiyorum” ve yine “Sizden ücret alanların



ardına düşmeyin” (K. 6/90. 10/72. 11/29 51. 25/57. 26/109., 127, 145, 164, 180. 34/47. 42/23) Daha bunun gibi onlarca ayet var.

Bir de şu var: Türk halkı bu gün kutsal kitabı Kuran’ı Türkçe’sinden okuduğu halde; imamlar Türk’ün ölüsü başında Arapça dua ediyorlar ve bundan kimse bir şey anlamıyor. Oysa Türk vatandaşı bir gayr-i Müslim öldüğünde papazlar, hahamlar Türkçe dua okuyarak ölülerini toprağa veriyor.

Hıristiyan’ın, Yahudi’nin; ya da bir Ermeni’nin, Rum’un ölüsü Türkçe dua ile toprağa veriliyor da; bir Türk’ün ölüsü, niçin anlamadığı bir dil olan Arapça ile toprağa veriliyor. Ne zaman dilimize sahip çıkacağız?, ne zaman bundan rahatsız olacağız?..

İmam ve görevlilerin; din ve ahlak dışı bu davranışlarına bir çeki düzen verilmesi ve ölü başında okudukları duaların Türkçe yapılması zamanı gelmiştir.

Mezarlığınız imamları ile görevlilerinin bu davranışları herhangi bir televizyon programında yayınlandığında; bu durumdan, en çok zararı görecektir. 19.1.2007

Saygılarımla,  
Av. Hayri Balta  
Av. Hayri BALTA,  
MESA, 12. Cad. 270. Sok.  
Horonkent Sitesi. 6/10  
06370. BATIKENT/ANKARA  
+

Daha yerim var, isterseniz gelin bu arada Sevgili Balta’nın eşi için yazdığı bir şiiri paylaşalım:

## X

### 33- EŞİME MEKTUPLA İLAN-I AŞK

Bak karıcığım sen gittin

Ben yalnız kaldım buralarda  
Gece yattığımda  
Sana olan aşkımla  
Hep sen yaşadın hatıramda  
İnan buna  
Üzülmeseydin diye  
Bıraktım seni gurbet ele  
Ama kalbim seninle.

Benim sevgili karım  
Seninle bahtiyarım  
Sensiz ne yaparım

Sen olmadın birkaç gün  
Ne oldu bak, gör halim  
Gittin gideli gitmedi gözümde  
Gece gündüz hayalin

Ne yaptım sana ben karıcığım  
Elimde ki imkânlarla  
Koştuğum geldim yuvama  
Bak sağa sola,  
Bulabilir misin benim gibi koca  
Dört Kasım'da düştün yola  
Sorarım sana  
Benden kıymetli mi idi o Ankara

Gördün işte her yerim yara  
Yaralarımı sen sarardın ya  
Bak karıcığım sen gittin  
Ben yalnız kaldım buralarda

Sana olan aşkımla  
Yatağımda dönüp durdum sağa sola  
Hep sen vardın rüyalarımda..  
İnan buna

Üzülmeysin diye bıraktım seni gurbet ele  
Fakat sen gittinse de kalbim seninle  
Niçin yalnız bıraktın beni buralarda  
Hiç mi acımadın bana  
Neden bıraktın beni göz göz yaralarımıla

Ne ise, gittin gelededin  
Durumundan haber vermedin  
Bir mektup olsun yazmadın  
Diyelim fırsat bulamadın  
Ama niçin hatırlamadın  
Niçin bir satir olsun mektup yazmadın?

Sana inanmasaydım  
Sadakatine kanmasaydım  
O seni götüren treni  
Parçalardım

Sen duymadın  
El alem ne dedi:  
“Hayri dedi, karıcını besleyemedi...”  
“Yok!” dedi öteki “iyidir Hayri...”  
Ama eşi Hayri’nin yaralarından bezdi...”  
Bir başkası “Baltaların gelini kocasını sevmedi...”  
Kimi dedi “Küstü...”  
Kimi de dedi: “Aklına esti de gitti...”  
Söyle karıcıcım doğrusu hangisi?

Bilirsin sen ben nasılım  
Dedikleri gibi fena mıyım  
Niçin beni üzdün  
Niçin gittin  
Gittin hadi  
Niçin mektup yazmadın  
Diyelim ki yazamadın

Başkasına da mi yazdıramazdın  
Ejder'e, bilmem daha başka bildiklerine

Söyle, olur mu böyle  
Alay mı edersin yoksa benimle  
Benden kıymetli mi idi  
O Ankara, o dayı, o teyze...  
4.12.1957

X

**34- Sevgili Fevzi,**

Okudum Zafer gazetesi için yazdığın yazıyı bir eyi.  
Anlıyorum, biliyorum; seviyorsun beni besbelli...  
Ancak beni el aleme rezil etmen iyi mi?  
Neden mi?

Benim için demişsin ki:

“Ustam, Avukat, Yazar, Şair, Bilge”

Ustan olmak, yazarlık, şairlik, bilgelik benim  
neyime...

Yazarlık, şairlik, bilgelik benim özentimdir, öncelikle  
bu biline.

Ve hele, hele

Sana ustalık etmek ne haddime...

Sen ki yazılarından, kitaplarından dolayı bir çok  
ödüller almışsın

Yazarlığını, şairliğini yazdıklarınla, aldıklarınla  
kanıtlamışsın...

Ortaokulu, liseyi gece mektebinde bitirmişim

Hukuk fakültesine de öğle yemekleri paydosunda  
gitmişim.

Evet biraz avukatlığım var.

49 yaşında avukat olanın,  
59 yaşında kalp krizi nedeniyle codar kalanın...  
Her yeri avukat olsa ne yazar...

Şimdi bir ricam olacak sizden  
Değil mi ki söz ettiniz ilk şiirden  
Yayınlanmaz aşağıdaki şiirim neden?

Aşağıdaki şiir, benim nereden nereye nasıl geldiğimi gösterir.

Mesleksizlik, işsizlik, cahillik, dışlanmışlık...  
Bunu yaşayan bilir.

İsmet Atar'a selam söyle,  
Mutlu etti beni acılarımı paylaşmakla...

Şimdi kal sağlıcakla,  
Sevgiler sana  
Av. Hayri Balta  
25.1.2007

## X 35- EŞİME

Hani sen bana  
Derdin ki "Şiir yazsana..."

İşte şimdi geldi, İlham perisi.  
Ve dedi ki: "İşte yaz şimdi, eşinin istediği şiiri..."

Her iş gelir elinden  
Herkes memnun diktiğin dikişten

Karıcığım, hayat arkadaşım  
Daha ne kadar sensiz kalacağım

Sevmiyorsan beni,  
İsterim söylemeli  
Zorluk çıkaracak değilim...  
“Hadi git, güle güle!..” derim, bilirsin beni.

Severim seni, sen beni sevmesen de...  
Gel artık daha çok gecikme...

Radyomuz yok, hatırlatıp durma  
Bilirim, karyolamız da yok, yatak odamız da  
Yatarız yer yatağında

Bir mangalımız bile yok, pişirip de çay kahve içecek  
Çay, kahve yok da var mı diğer yiyecek...

Yağ da yok, peynir de,  
Öte yanda bulgur da yok, simit de  
Biliyorum, hiçbir şeyimiz yok  
Hiç olmazsa birleşelim sevgide...

Yağmur demedim, çamur demedim  
İstasyonda bekledim  
Bu gece mutlaka gelir dedim  
Dört haftada tam dört kere  
Saatlerim geçti beklemekle  
Gelmedin acaba niyetin ne?  
7.12.1957

X

**36- KİM UTANSIN USTA'M?**

Bu kez kendi düşündüklerimi söylemeden Güzel Usta'mın yanıtına yer vereceğim. Ama bölüm bölüm. Araya da kendi düşüncelerimi katacağım. Şöyle başlıyor iletisine Değerli Usta'm:

**“Sevgili Fevzi,  
Okudum Zafer gazetesi için yazdığın yazıyı bir  
eyi.**

**Anlıyorum, biliyorum; seviyorsun beni  
besbelli...**

**Ancak beni el aleme rezil etmen iyi mi?**

**Neden mi?**

**Benim için demişsin ki:**

**“Ustam, Avukat, Yazar, Şair, Bilge”**

**Ustan olmak, yazarlık, şairlik, belgelik benim  
neyime...**

**Yazarlık, şairlik, bilgelik benim özentimdir,  
öncelikle bu biline.**

**Ve hele, hele**

**Sana ustalık etmek ne haddime....**

**Sen ki yazılarından, kitaplarından dolayı bir çok  
ödülleri almışsın**

**Yazarlığını, şairliğini yazdıklarınla, aldıklarınla  
kanıtlamışsın...”**

Sevgili Ustam, **“beni el aleme rezil etmen iyi  
mi”** cümleleri okuyunca, başıma kaynar sular döküldü  
sandım. “Ne yaptım da ustamı rezil ettim ben?” diye  
sorguladım bir an kendimi.

Yanıt bulamayınca sürdürdüm okumamı. Okuyunca  
yüreğime soğuk sular serpildi. Sana “ustam,” demişim.  
Ustam değilsin de nesin? Kitaplar yazmak, ödüller  
almak engel mi seni usta seçmeme?

Eğer ben o kitapları yazdıysam, ödülleri aldıysam,  
bil ki hepsini senin sayende aldım. Çünkü sen benim  
fikir ustamsın. Gönül gözümü açansın, ışık yolunu,  
bana akıl yolunu gösterensin de onun için.

**“Ortaokulu, liseyi gece mektebinde bitirmişim;  
Hukuk fakültesine de öğle yemekleri paydosunda  
gitmişim.**

**Evet biraz avukatlığım var.**

**49 yaşında avukat olanın,  
59 yaşında kalp krizi nedeniyle codar kalanın...  
Her yeri avukat olsa ne yazar...**” diyorsun. Deme

böyle...

Yapma be Usta'm, sen değil miydin **“tevazu gösterme; yoksa seni öyle görürler”**i bize öğreten.

Keşke normal eğitim şansını elde edemeyen herkes askerden döndükten sonra Ortaokulu, liseyi gece mektebinde bitirmiş olabilse. Böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebilse. Az şey mi bu?

Unuttum mu sanıyorsun Şehitler Anıtı'nın önünden Kırkayağa, Başkarakol'a doğru yol alırken kaldırımlarda ders çalışarak yürüdüğünü?..

Unuttum mu sanıyorsun otobüste, ayakta yolculuk ederken ders çalıştığını?..

Bu ülkede kaç kişi, bir yandan çalışarak çocuklarını, eşini yaşatma savaşı verirken, öte yandan öğle tatillerinde fakülte anfilerine koşarak, bilimden nasibini alıp hukuk bitirebilmiştir? Kaç kişi bir yıl bile yitirmeden, bu koşular altında avukat olabilmıştır?

Sen ki, sadece öğrenciliğinde değil, avukatlığında da elini kirletecek dosyalara dokunmamışsın. Sen ki, haksız olduğunu kanaat getirdiğin hiçbir kimseyi savunmamışsındır.

Önüne altınlar yığsalar bile hep hakkın, haklının yanında olmuşsundur. Aldığın davalardan hiç birisini kaybetmemişsindir. Böyle olduğu halde nasıl iftira atabilirsin, avukatlığına? Nasıl **“49 yaşında avukat olanın, 59 yaşında kalp krizi nedeniyle codar kalanın... Her yeri avukat olsa ne yazar...”** diyebilirsin?

Elli dokuz yaşında kalp krizi geçirmek senin suçun mu? Seni kalp hastası yapan koşullar, o koşulları hazırlayanlar utansın. Sözü yine sana veriyorum. Diyorsun ki:



**“Şimdi bir ricam olacak sizden  
Değil mi ki söz ettiniz ilk şiirden  
Yayınlanmaz aşağıdaki şiirim neden?  
Aşağıdaki şiir, benim nereden nereye nasıl  
geldiğimi gösterir.**

**Mesleksizlik, işsizlik, cahillik, dışlanmışlık...  
Bunu yaşayan bilir.**

**İsmet Atar’a selam söyle,  
Mutlu etti beni acılarımı paylaşmakla...  
Şimdi kal sağlıklıkla. Sevgiler sana,  
Av. Hayri Balta, 25.1.2007**

+

## EŞİME

Hani sen bana  
Derdin ki “Şiir yazsana...”  
İşte şimdi geldi, İlham perisi.  
Ve dedi ki: “İşte yaz şimdi, eşinin istediği  
şiiri...”

Her iş gelir elinden  
Herkes memnun diktiğin dikişten  
Karıcığım, hayat arkadaşım  
Daha ne kadar sensiz kalacağım

Sevmiyorsan beni,  
İsterim söylemeli  
Zorluk çıkaracak değilim...  
“Hadi git, güle güle!..” derim,  
Bilirsin beni.

Severim seni, sen beni sevmesen de...  
Gel artık daha çok gecikme...

Radyomuz yok, hatırlatıp durma

Bilirim, karyolamız da yok, yatak odamız da  
Yatarız yer yatağında

Bir mangalımız bile yok, pişirip de çay kahve içecek  
Çay, kahve yok da var mı diğer yiyecek...

Yağ da yok, peynir de,  
Öte yanda bulgur da yok, simit de  
Biliyorum, hiçbir şeyimiz yok  
Hiç olmazsa birleşelim sevgide...

Yağmur demedim, çamur demedim  
İstasyonda bekledim  
Bu gece mutlaka gelir dedim

Dört haftada tam dört kere  
Saatlerim geçti beklemekle  
Gelmedin acaba niyetin ne?  
7.12.1957”

Yazılarını, şiirlerini nasıl önemsemezsin. Bir şiir 50 yıl önce yazıldığında da, 50 yıl sonra söylendiğinde de aynı duygu selini yansıtıyorsa şiirdir.

Şiirini o gün sevgili eşine, sana dönmesi için yazıyordun. Geçici bir ayrılıktı seni söyleten. Aynı dizelerde yine onun sana dönmesi için sesleniyorsun. Ne var ki bu seferki ayrılık geçici bir ayrılık değil.

Güzel olan şiirin o günkü ayrılığı da, bugünkü ayrılığı da dillendiriyor olması. Yoksa öyle bir anımsama, bir nostalji çırpınışı değil yazdıkların.

Bu yazı burada biter ama senin için söyleyeceklerim bitmez Sevgili Usta'm. Lütfen çok yaşa...

Fevzi Günenç, 25.1.2007

**37- Değerli insan Hayri Balta Beyefendiye**

Acınızı paylaşır sizlere daha nice aydınlatıcı yazılar yazma fırsatı veren sağlıklı günler dilerim.Başınız sağolsun der saygılarımı sevgilrimi sunarım.

M Ali Diyarbakırlıoğlu

Ressam-Gazeteci, 28.1.2007

X

**38- Değerli Dostum,**

Ben de ressam ustadan niçin ses seda çıkmıyor diye düşünüp durdum.

Acımı paylaştığın için memnun oldum.

Dost dediğin kara günde belir olur.

Ölüm, elde birdir istesen de istemesen de gelir...

Şimdi kal sağlıcakla,

Sevgiler sana. Av. Bilge Balta, 28.1.2007

X

**39- Aziz Dostum,**

Size tekrar bas sağlığı diliyorum. Esiniz için yazdıklarınız beni son derece duygulandırdı. Takdirlerimi iletirim.

Kadına sevgi ve saygı duyan her insan benim için muhteremdir.İyiliklerle kalın.

İlhan Arsel, 3.1.2007

X

**40- Sayın Öğreticim,**

Önce sevgi sundum.

Gönderdiğiniz iletiyi aldım, memnun oldum.

İletinizi eşimle ilgili taziyeler dosyasına koydum.

Duyarlılığınıza hayran kaldım.

Şimdi kal sağlıcakla,

Saygılar, sevgiler sana ve eşiniz Hepsen hanıma...

Hayri Balta, 30.1.2007

X

**41- Sayın Hayri Balta,**

Yanıtınız için teşekkürler.

Bir de şiir eklemiştir. Uzun, samimi, yoğun, duygulu. Etkilendim, duygulandım, düşüncelere daldım. Yaşamın en acı gerçeği olan ölüm, eninde sonunda ayıracak bizi sevdiklerimizden.

Sahip olduğumuz her günü, her saati, her anı mutlu, huzurlu, sağlıklı yaşayabilmek umuduyla, hoşça kalın.

Ben de size kendi şiirlerimden bir tane gönderiyorum.

+

**BİR UMUTTUR HER YENİ GÜN  
HAYAT BU ÇOĞU HÜZÜN**

*Acılar tükenmez, değişir  
Yaşam sürer gider.  
Bir sevda var ki yüreğimde bitmez  
Vatandır, Atatürk'tür, eşitlik  
Özgürlüktür, emektir, haktır...  
Öfkem hüznüm gitgide büyür  
'doluya koyarım almaz  
boşa koyarım dolmaz'  
Uykularım kaçır, beynim yorulur  
Yanar, acır, can evim sancılanır.*

**GÜLTEN ALDAŞ**

Not: Aslında ben size 26.1.2007 tarihinde yazmıştım. Fakat bir aksaklık nedeniyle size ulaşamadım. Bu yüzden yeniden yolluyorum. 2.2.2007

X

**42- Sevgili Gülten,**

Acımı paylaşmakla beni memnun ettin sen.

Ben sizi her zaman sevdim.  
Sevmekle kalmadım, kol kanat gerdim.

Ne var ki zorunlu ayrılıklar girdi araya.  
Herkes kendi derdine düştü,  
Başladı herkes kendi başına çare aramaya..

Oysa ne güzel söyleşilerimiz olurdu ailecek...  
Kim derdi ki araya kara kediler girecek.

Ölüm elde birdir; istesek de istemesek de gelir.  
Ancak vaktini, saatini doğa ayarlar, doğa bilir...

Ölüm bizim sorunumuz değildir.  
Ölüm bizi öldürecek olanın sorunudur.  
Bizim sorunumuz hastalıklara direnmektir.

Kötü olan, acı olan, iki günü bir olandır.  
Heva ve hevesine mağlup olmak kötü yaşamdır.

Çok şükür iki günüm bir olmadı.  
Her yeni günüm bir öncekini katladı...  
Yeniden doğuşa erdikten sonra  
Heva ve hevesine yenilgim kalmadı.

İyisini de yaşadım, kötüsünü de yaşadım yaşamın.  
Eğer ölürsem, nefretini kazanmam sanıyorum  
arkamda kalanların...

Şiirini beğendim,  
Güzel şiirlerini beklerim.  
Şimdi bana izin ver derim.

Ben sizleri her zaman sevdim,  
Her zaman da seveceğim...

Şimdi kal sağlıcakla,  
Sevgiler sana ve çocuklarına, torunlarına...  
Ek olarak bir de F.G. dostu...  
Av. Bilge Balta, 2.2.2007

**X****43- ONSUZ GECELER NASIL OLUYOR?**

Zaman zaman tanıdığım insanlar yakınlarını yitiriyorlar. O zaman alıyor beni bir düşünce? “Gi densiz geceler nasıl oluyor kalanlar için acaba?..” diye.

Bu konuda beni ilk düşündüren Altan Yen-ge'min erken gidişi olmuştu. O gidince Burhan Amca'mın ne hallere düşeceğini düşünmüştüm. Üzülmüştüm onun için.

Tek başına kaldığı evinde nasıl geçecekti bundan sonra Altan'sız geceleri? Çünkü tek oğluyla tek kızını yuvadan uçuralı çok olmuştu.

Bir kari bir kocaydılar. Şimdi o da gitmişti. Odaları dolaşacaktı birer birer Amca'm.

“Burada mısın Altan?” diye seslenecekti.. Yanıt alamayınca öbür odaya geçecekti. Salona geçecekti. Mutfağa, banyoya, balkona bakacaktı. Aramaktan yorulacaktı.

Umudunu kesecekti, “artık bulamayacağım onu” diye kaygılanacaktı. Ansızın aklına gelecekti. Yitirmişti onu. Bir daha bulamamak üzere yitirmişti. Oturup ağlayacaktı.

Salih ölünce de buna benzer şeyler düşünmüştüm. Eşi, yengem dediğim eşi onu aramaktan tükenecekti.

Ya Emire Öğretmenin ölümünden sonra, çocukluk arkadaşım Başöğretmen Cevdet'in nice olmuştu hali? O az mı arayacaktı çocuklarının anasını?

Ben öldüğüm zaman beni arayacak kimsem olmayacak ne yazık ki... Bunu düşündüğüm zaman şaşırırdım.

Oysa hep istemiştim, birilerince aranmayı. Hep istemiştim birini aramayı. Yokluğuna, bir daha bulamayışın çaresizliğine ağlamayı istemiştim.

Kim bilir, belki de sevinmeliyim.

Ölüm, ne acımasız bir gerçek. Şimdi de geldi, çok sevdiğim Bilge Balta ustamı vurdu. Avukat, Şair, Yazar, Düşünür dostum, ustam Hayri Balta, eşinin öleceğini sezinler sezinlemez başlamıştı sızlanmaya.

“Ben Meliha’sız ne yaparım, bilmiyorum...”

Çok geçmedi, birkaç gün sonra... Meliha Ablayı kaybettik. Önce anjiyo yapılması gerekmiş. Vücut bunu reddetmiş. Şekeri çıkmış. Bunu iyileştirelim derken başka sorunlar...

Kötü haberi, “Meliha Abla’nız yoğun bakıma alındı” diye vermişti. “Öylesine sıradan bir haber-miş gibi vermişti ki... Belli oluyordu, ne düşündüğü. İşi çok ciddi bir olgu olarak ele alacak olursa, felaketi çağırılmış olacaktı sanki. Belli ki Meliha Abla’nın ölmeyeceğine inandırmak istiyordu kendini. Ben de kendisine katılmışım. Ablamızın kolay kolay azraile yenilmeyeceğine olan inancımı vurgulayan pembe sözcüklü iletiler yollamışım.

Bugün solgun bir sesle beni aradığında:

“Sakin kötü haber vermek için aradığını söyleme Bilge Ustam,” dedim.

“Onun için aradım,” dedi.

Diyecek sözüm kalmamıştı. Cahit Sıtkı geldi oturdu yamacıma. Bilge bir vaiz gibiydi:

**“N’eylesin ölüm herkesin başında.**

**Uyudun uyanamadın olacak**

**Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?**

**Bir namazlık saltanatın olacak.**

**Taht misali o musalla taşında...”** diyor. Avutmaya çalışıyor gidenin ardından ağlayanı.

Sonra “başa dön,” diyor, “kendine bak.” Gidene ağlamak ne ki, ağlayacaksan kendine ağla:

**“Gökyüzünün başka rengi de varmış  
Geç Farkettim taşın sert olduğunu.  
Su insanı boğar, ateş yakarmış!  
Her doğan günün bir dert olduğunu,  
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.**

**Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!  
Her yıl biraz daha benimsediğim.  
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?  
Nerden çıktı bu cenaze?  
Ölen kim?**

**Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar...”**

“Yetmedi mi?” diye gülümsüyor sarı sarı Cahit Sıtkı. “Öyleyse daha başa gel” diyor:

**“Yaş otuz beş! Yolun yarısı eder  
Dante gibi ortasındayız ömrün.  
Delikanlı çağımızdaki cevher  
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün  
Gözünün yaşına bakmadan gider.**

**Şakaklarıma kar mı yağdı ne var  
Benim mi Allah’ım bu çizgili yüz?  
Ya gözler altındaki mor halkalar  
Neden böyle düşman görünürsünüz  
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?**

**Zamanla nasıl değişiyor insan!  
Hangi resmime baksam ben değilim:  
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?  
Bu güler yüzlü adam ben değilim  
Yalandır kaygısız olduğum yalan.**



**Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız  
Hatırası bile yabancı gelir  
Hayata beraber başladığımız  
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir  
Gittikçe artıyor yalnızlığımız..”**

Hangi yaşta olursak olalım, yalnızız zaten aslında, hep yalnızız.

Ölümler sadece anımsatır yalnızlığımızı. Belki de bir kat daha mahkûm eder bizi yalnızlığa.

İş o ki, kendini yalnızlıktan kurtaracak bir şey bul. Belki de “yazın”dır bu.

**Fevzi Güneç, Gaziantep ZAFER, 20.1.2007**

## X

### 44- CANIM ANNEM

2 Şubat 2007

Bugün seni oraya bırakalı 16. gün anne. Gün geçtikçe daha bir acı koyuyor bana yokluğun.

Senin apar topar gidişinin ardından tüm seni tanıyanlar senin arkandan acımızı paylaşmak için bizi yalnız bırakmadılar. Seni sağlığında bile zaman bulup gelemeyenler, senin yokluğunda seni ziyarete geldiler. Keşke o yalnızlığını paylaşabilselerdi senin varlığında...

O ne olduğunu anlamadığımız günler yerini sessizliğe bıraktı. Hepimiz evlerimize döndük tekrar. Tekrar kaldığımız yerden devam ediyoruz anne senin yokluğunla. Buna inanamıyorum, bunu bir rüya olarak kabul ediyorum. Yakıştıramıyorum ölümü sana anne.

Bazen babama kızdığında, bırakır giderdin ya hani

biz küçükken. Sanki o günlerden biriymiş gibi geliyor anne. Tıpkı döndüğünde biraz rahat edesin, biraz mutlu olasın diye evle ilgili her şeyi yaptık anne.

Ama sen bu sefer dönmeyeceksin.

Hep başkaları annelerini kaybederdi. Ben seni kaybetmeyi hiç düşünmedim. Hele şu son zamanlarda ki paylaşımlarımız daha bir arkadaş, daha bir dostça idi seninle. Nice sırlar paylaştık aramızda kalan ve kalacak olan. Kimilerine kırılmıştın oysa ki, birini bile dillendirmedin. Kimilerini çok sevdiğin dilinden eksik etmedin.

Ölüm kelimesi çok yavan, çok acı, çok karanlık geliyor bana kullanamıyorum, ne dilim varıyor ne de parmaklarım... Anlamını yüklenmese de yerine kullandığım kelimeler, ısrarlıyım.

Sizleri kaybetmeyi aklıma getirdiğimde sizden önce tanımadığım, duygusal olarak bağlı olmadığım birilerinin gidişi ile tanışmayı düşündüm hep. Ama sen benden önce davranıp bana bu acıyı gidişle tanıttın.

21 Aralık 2006 sabahı hastaneye gittik güle oynaya, acılarını bir anlığına unutarak. Gidiş geliş zorlamasın diye yatarak kontrollerini yaptırmaktı amacımız. Böylesi daha iyi olacaktı hepimiz için, özellikle de senin için, ama çıkışının bu şekilde olacağı aklımızın ucundan bile geçmemişti giderken. 14 gün yoğun bakımda geçti yarı acılarla, yarı acısız. Genelde uyutulduğun söyleniyordu, solunumda zorlandığın için.

17 Ocak 2007 sabahı aradılar ablaları temsilen Elgin, "hadi gel hep birlikte burada olalım" diyerek.

Anlamıştım, hiç beni çağırılmamışlardı ki yaptığımız program dışı. Anlamıştım senin gittiğini, inanmadım, inanmadım, konduramadım annem gideceğine. Belki bir süren yatakta geçer sandım, bir süre seninle oluruz sandım ama annem gideceğini hiç sanmadım.

Seni gitmeden bir gün önce, yanına seni görmeye girdim, dayanamayacağımı söyleseler de, engelleseler de beni. Annemdin, acın dayanılır hal alırdı seni görmemle. Sen canın için savaşırken nefesinde, nefesin bile yetmezken sana, sadece saçlarında gezinirken elim, dilimden düşen kelimelerin hiç birini duymuyordun. Senin yanında kalsaydım eğer daha fazla, o sesiz, sadece sesi kıran makine seslerini benim çığlıklarım, katılarak ağıtım bozacaktı zira anne. Senden özür dileyerek ayrıldım, duymadığın halde beni. Seni görmeden önce senin için hiç olumsuz düşünmezken, o anda belki de annemi bu son görüşüm olacaktı dedim.

Çok çaresizdim anne çok, senin için keşke bir şeyler yapabileseydim. Bir soluk verebilseydim kendimden. Seni istediğin yere götürebilseydim, senin o güzel narin ellerinin tırnaklarını bir bir kesebilseydim, o her zaman ağrısı dinmeyen bacaklarını ovabilseydim. Ve sen “senin elin değince iyi geliyor, hemen geçiyor ağrılarım” diyebilseydin. Seni son bir kez güldürebilseydim anne.

Ama hiçbir şey yapamadım anne, hiçbir şey.

Ne zor bilsen anne. Olmadığını bilmek, seni görememek, sesini duyamamak. Sana sarılıp sınıksıkı öpememek. Annem benim, gitmek istiyorsan çabalama git dedim günlerce kendi kendime. Eğer kalacaksan da hadi bir kez daha çabala ve nefesini al, kalk artık

dedim. Kendimi hep teselli ettim yazılarımla.

Sen nice acılar çekmiş biri olarak bir kez daha başarabilirsin anne. Her şeyden önce dördümüze hayat vermişsin. Seni tebrik ediyorum anne. Ben birine bile cesaret edemezken! Anne, sen onca çocuğunu da kaybetmişsin bizi yaşam verdiğin kadar. Kalk artık anne.

Onca boğazı o koca tencerelerde en azıyla en lezzetli en bereketli hale dönüştürüp, yoktan var edip, sanki sofralarımız her gün o zenginlikteymiş gibi gösteren sendin anne. Oysa ki senin tadın bulaşırda o yemeklere. Yiyen bir daha gelip yemek isterlerdi her yaptığın yemeği. Dillere destandı elinden her çıkan iş gibi.

18 Ocak saat on buçuk, işte sen kararını verdin ve gittin anne. Yarın da hep kalacağın yere bırakacağız seni. Ben ölümü ilk seninle tadıyorum. Kötü bir duygu anne. Varsın ama yoksun, bu garip çok garip bir durum anne.

Yıllardır ölümden bahsederdin, ben ölümle alay ederdim. Hiç aklıma gelmezdi seni kaybedeceğim. Tatlı annem, acı çekmedin umarım yatağında. Yeteri kadar acıtıyordu seni her şey. Benim küçük kızımdın sen. Seni koklamak, seninle şakalaşmak ne kadar hoşuma giderdi bilir misin? Sen de çok hoşlanırdın benimle olmaktan. Gezmelere gidecektik anne...

Ne olacak anne onca sevdiğin eşyalar şimdi? Her şeyini şu an senin gidişin için kullanıyoruz. Ölüm için sakladığın yataklara nasıl yatarız biz anne. O yün yataklardan sen de sıkılmıştın biliyorum. Ama sen bu günleri yaşayarak tecrübelerine taşıdın, biliyorsun

onun için bu yün yatakları kendi gidişine sakladın.

Olsun, bir süre sonra yaşam kendi seyrine dönecek, yavaş yavaş olanlar unutulacak. Tesellim benimle kırk bir yaşıma kadar beraberliğin olacak. Ben en şanslı insanlardanım anne. Benimle kaldın ya bu yaşıma kadar, teşekkür ederim sana anne. Seninle arabamıza binip gittik ya bir yerlere, gezdik ya seninle, seni istediğin yerlere götürdüm ya anne. Keşke daha sağlıklı günlerde olsaydı da bu imkanlar, daha da tadını çıkarıyorduk anne.

Babam seni çok seviyor anne, bunu belki yalnız kaldığınızda biliyordun, sana hissettiriyordu ama, inan seni çok seviyor. Ben babamı böyle ağlarken ilk kez görüyorum anne. Belki de sen onu çok seviyordun da onun son kalp krizine tanık olduktan sonra onu kaybetme acısına dayanamayacağından acele ettin anne.

İnanmıyorum anne, gerçekten inanmıyorum. Gittiğine, gitmiş olacağına... Başın sağ olsun diyorlar, senin için bana. İnanmıyorum. İnanamıyorum, gitmiş olduğuna. Yoğun bakım da yatışın, o kutunun içinde oluşun ve kutu açılıp ta kımıldamadan o bembeyaz mis kokulu kumaşın içinde yatışın. O sessizliği, o donukluğu anlayamıyorum. Yine varsın, yine benimlesin ama benimle konuşmuyorsun, hareket etmiyorsun.

İnanmıyorum, inanasım gelmiyor anne.

Sanki sen hep benimle olacaktın, hiç gitmeyecekti gibi geliyordu. Ne kadar yabancıydım her şeye. İlk kez o ortama senin için giriyordum. Çünkü sen vardın anne, senin beni, benim

seni hissedemediğimiz andı o an. Sen ilk kez bana seslenmedin.

Seni kaybedeceğimi hiç aklıma bile getirmezdin. Gerçekten, hiç bir zaman benden ayrılacağın aklıma gelmezdi. Sana çok bağılıydım anne.

Sen bu günler için hazırladın o evi. O kaşık çatal bıçak takımını, o çok beğenip te bakmaya doyamadığın perdelerin sen yokken bile senin için orada asılıydılar anne. Senin sevgin, senin bakmaya doyamadığın perdelerin, seni temsil edercesine orada asılılar anne.

Şimdi ya size uğrayacaktım kendiliğimden, ya da daha önceden belirlemiş olacaktık. Ya da telefon açıp ya bir şey istemiş olacaktın, ya da benim için pişirdiğin çorbayı içmeye gelecektim.

Anne ben inanmıyorum hala.

Benim canım annem. Bugün mü ayrılacaktın bizden?.. İzin verseler evime gidip yalnız yapayalnız kalmak istiyorum anne. Bu dayanılmaz acıyı saklamadan ağlamak istiyorum”.

2 Şubat 2007  
YENER BALTA

## X

### 45- Merhaba sevgili Hayri abi

Haklısınız. Yaşadığımız dünya maalesef insanı yalnızlığa itmekte ve boşuna yazdığımızın ben ele farkındayım.

Edebiyat dünyası niteliksiz insanların tek elinde ve son derece ahlaksızlık hakim...

En saygı duyduğunuz insanlar bile çıkarları için koşturmakta

Söylemleriyle, yaşam tarzları birbirine zıt maalesef...

İçinizden geldiği gibi yaşamanız dileğimle....

Size tavsiyem;

Öncelikle sağlığınıza...

Yazarken bile sizi strese sokan yazılardan uzak dursanız diye düşündüm.

Hassasız, ve yazdıklarımızdan en fazla kendimiz etkileniyoruz...

Size saygılar, sevgiler

**Nesrin, 13.2.2007**

## X

### 46- Değerli Dostum,

Önce sevgi sundum, İletini okudum memnun oklum.

Acılarımı paylaşmandan ve hatta benim sağlığımla ilgilenenden onur duydum.

insanları olduğu gibi kabul etmemiz gerek kî hüsrana uğramayalım. Bilelim ki insanın doğası bencilliktir buna şaşmayalım. Ancak bencil olmayan, doğru, dürüst bir insanla karşılaştığımız zaman "Bu nasıl olmuş da böyle olmuş!" diye araştıralım.

Bütün bunlara karşın şu atasözünü sık sık hatırlamaktan kendimi alamıyorum: "DOST, KARAGÜNDE BELLİ OLUR,.."

Bilindiği gibi üç aydır ölümle pençeleşiyorum. Tam bu arada çok sevdiğim eşimi kaybediyorum. Bu arada dost bildiklerimin acılarımı paylaşmasını bekliyorum. Biliyorsun sevgiler, bilgiler paylaşıldıkça çoğalır; acılar ise paylaşıldıkça azalır...

Beklediklerim, umduklarım arasında aramayan kalmadı. Ancak çok beklediğim, umduğum halde Gaziantep Ekspresten arayan olmadı...

Tam 11 ayyazdım. Bunakarşın Gazeteninsahibinden,

genel yayın müdüründün ve de başyazarından benim sağlığı ve eşimin ölümü ile ilgili olarak bir geçmiş olsun yazısı ya da telefonu alamadım. Tam bir hüsrana uğradım. Şimdi siz söyleyin; ben bunlarla nasıl teşrik"? mesai yaparım...

Bu yaptıklarının anlamı şudur: "YAZSA DA OLUR, YAZMASA DA ÖLÜR. YAZMASA PAHA İYİ OLUR..."

İşte bu açıdan önemli Merhaba sevgi Hayri abi.

Haklısınız. Yaşadığımız dünya maalesef insanı yalnızlığa itmekte ve boşuna yazdığımızın ben ele farkındayım.

Edebiyat dünyası niteliksiz insanların tek elinde ve son derece ahlaksızlık hakim...

En saygı duyduğunuz insanlar bile çıkarları için koşturmakta

Söylemleriyle, yaşam tarzları birbirine zıt maalesef...

İçinizden geldiği gibi yaşamanız dileğimle....

Size tavsiyem;

Öncelikle sağlığınıza...

Yazarken bile sizi strese sokan yazılardan uzak dursanız diye düşündüm.

Hassasız, ve yazdıklarımızdan en fazla kendimiz etkileniyoruz...

Size saygılar, sevgiler

**Nesrin, 13.2.2007**

## X

### 47- Sayın Hayri Bilge Balta

Aralık ayında gönderdiğiniz bir ileti geldi aklıma. Şöyle diyorsunuz "Galiba biz yazıyor yine biz okuyoruz, değişen bir şey yok" diyordunuz.

Her gün yazı yazdığınız gazeteniz bile size bir geçmiş olsun mesajı yollamamış. İnanın yazınızı koyan yazı işleri müdürü bite okumuyordur. Kendi gazetesini okumayan gazetenin patronu gibi.



Size, hatırlarsanız kısa bîr ileti yollamıştım uzun zaman önce, Sol yayınlar yapan bir yayın organını sağ yayın okuyucusu okumuyor diye. Yani biz düşünüyor, biz yazıyoruz ve neticede yine birbirimizi okuyoruz diye. Kapalı devre yayın yapan sistemler gibi.

Gaziantep'te çıkan gazetelerin topları tirajı ne ki üstadım. Her gazete dağıtacağı resmi yer sayıss kadar basılır. Gerisi yoktur. Maksat resmi ilan pastasından bir dilim kapabilmek.

Ama sizinde belirttiğiniz gibi carı çıkmayınca alışkanlıklar çıkmıyor. Yine de yazarak zihin eksersiz yapıyor ve kendimizi geliştiriyoruz.

Siz yazmaya ışık saçmaya devam edin sayın Bilge Balta. Bizler de okumaya ve düşünmeye devam edelim.

Kalın sevgi ve sağlıkla,

M. Ali Diyarbakırifoğlu, 14.2.2007

## X

### 48- Değerli Dostum,

Acılarımı paylaştığın için mutlu oldum.

Benim üzüldüğüm yazılarımın okunup okunmaması değil. Kaldı ki ben yazdıklarımı Ste'rrse yerleştiriyorum. Yazdıklarımı da, her gün, 80-100 kişinin izlediğini görüyorum.

Benim üzüntüm; Gazetemizin iteri gelenlerinin acılarını paylaşmamasıdır. Çok sevdiğim kişilerin kendilerinden bekleneni yapmamalarıdır.

Ben Ankara'da haftalık bir gazeteye de yazs verirdim. Hastalığımda gazetenin sahibi iki ortak, yazs işleri müdürü, gene! yayın yönetmeni, ofis boyu toplu olarak geçmiş olsuna, hem de elleri dolu olarak, gelmişlerdi.

Ayrıca eşimin toprağa verilisin de işyerlerini kapatarak 12 işçisi ite birlikte törene katılıp bizzat

elleriyle eşimi toprağa vermişlerdi.

Bundan sonra birkaç gün sonra yine toplu olarak evimize gelerek baş sağlığı dilemişlerdi.

Bunlar öyle sosyal demokrat falan da değillerdi. Ortaklardan biri muhafazakar ve biri de İmam Hatipli idi. Ayrıca bunlar benim her konuda aykırı görüşlerime sahip olduğumu da, yazılarım nedeniyle, bilirlerdi.

Bir bunlara bak, bir de bizim 1974-1977'den beri tanıdığım kişilerin duyarsızlığına bak...

Ayrıca Sİte'mize girerek telefon numaramı bulup Amerika'dan, Avrupa'dan geçmiş olsun diyenler çıktı da; köşe başlığında çıkan e-posta adresime; gazetenin sahibi, genel yayın müdürü, başyazarı iki sözcükte olsun bir ileti göndermedi.

Şimdi ben düşünüp duruyorum; bu insanlarla nasıl teşrik-i mesai yapılmalı ve bu tür duyarsız insanların gazetesine nasıl yazı vermeli.

"Dost, değin kara günde belli olur." Kara günde acılara duyarsız kalan insanlar naşı i unutulur...

Şimdi kal sağlıcakla, sevgiler sana...

**Av. Bilge Balta, 14.2.2007**

## X

### **49- VARSA OKUYANLARIMA AÇIKLAMA**

Niçin böyle bir başlık kullandım. Önce bunu açıklamalıyım:

Okuyanlarımın bildiği gibi önceleri bu köşede "Gaziantep Ekspres"e gönderdiğim yazıları günü gününe aktarıyordum. Yalnızca Pazar günleri dinleniyordum.

Gaziantep Ekspres'te 2.2.2006'dan - 11.11.2006 arası, birkaç aksaklık dışında, her gün yazdım. Gaziantep gibi bir kentte yazılarım okunur sandım. Şimdi yanıldığımı anladım...

10.11.2006'da ağır bir kalp krizi geçirdim. Daha

önce de 11.2.1991 tarihinde geçirmiştim. O tarihte doktorlarım (Doçent Cavit Kocakavak, Kemali Beyazıt ve İstanbul Kalp Vakfında beni muayene eden bir doktor..) kalp naklinden başka yapacak bir şey yok. Kalbin yüzde yetmişi ölü, pompalama oranı % 30...

Öyle ki doktorlarım benim için eşime ve çocuklarıma: “Dikkat edin. Başından ayrılmayın. Üç aylık bir ömrü var. Hiç olmazsa ölüirken suyunu verin...”

Ne var ki ben 15 yıldır yaşıyorum. Verilen ilaçlar böbreklerimi çürüttü. Kronik böbrek yetmezline yakalandım. Aynı zamanda ilaçlar bir de Gasrit mi Ülser mi ne baş ağrısı ise bu hastalığı da yükledi bize...

Derken 10.11.2006’da ikinci bir kalp krizi.... Yoğun bakımda kalp atışlarımı normale sokmak için beni bayılıp şok tedavisi uyguladılar. şimdi kalbinin çalışma, pompalama, kapasitesi % 15 dediler ve iki saatlik bir ameliyatla kalp pili taktılar. Yaş da 75...

şimdi sürprize hazır olun. Gaziantep’ten bir okuyucum olsun; “Abi! Geçmiş olsun!” diye beni aramadı. Belki gazeteye yazmışlar da Gazete bana aktarmadı.

Bunun yanında aynı gazetede yazdığım yazar arkadaşlardan biri, (o da dolaylı olarak) dışında bir “geçmiş olsun!” diyen çıkmadı...

Bu durumda anladım ki biz “suya çizik çiziyoruz”. Biz yazıp biz okuyoruz. Biz çalıp biz oynuyoruz.

Kaldı ki her gün yazı yazacak gücüm de kalmadı. Ve dikkatli olup kendimizi az yormalı. Ancak çıkar huy çıkmaz derler ya... Yazmadan duramıyoruz. Biz de stresimizi böyle atıyoruz...

Bunedenlerle Gazeteye günlük gönderemeyeceğim. Ancak gücüm yettiği oranda GÜNCE başlığı altında yazmaya ve Site’mizin diğer bölümlerine yazı yerleştirmeyi sürdürmeye çalışacağım.

Bu arada Sitemiz okuyucuları yanında e-posta

ki arkadaşlardan da geçmiş olsun diyenler oldu ve bunlara da yürekten teşekkür ediyorum ve “geçmiş olsun” iletilerini de özenle saklıyorum...

Varsa okuyanlara böyle bir açıklama yapmayı zorunlu görüyorum. “GÜNCE” de buluşmak umudu ile izin istiyorum.

**Av. Hayri Balta, 16.12.2006**

**G. T. 16.12.2006**

## **X**

### **50- YENİDEN BAŞLARKEN**

10 Kasım 2006’dan bu yana,  
Tam beş ay, neler gelmedi ki başıma.  
Bütün bunlara karşın  
Her gün yeni bir umutla sarıldım yaşama.  
En mutlu anım şu anki geldiğim aşama.  
Yeniden başladım yazmaya,  
Bu kaçınıcı yeniden başlama...  
10 Kasım 2006’dan on gün önce...  
Göğsümde, sırtımda, omuz başımda bir yara.  
Vardık doktora dedik, “Bu nedir?”  
Baktı, dedi: “Bu zona...”  
Bir de ağrıyor ki, düşman başına...  
Derken geldi 10 Kasım  
Gazete almaya giderken, yolda, bayıldım kaldım.  
112 acil’den ambulans yardım.  
Soluğu Atatürk Hastanesi Acil Servisinde aldım.  
Başıma üşüştü doktorlar.  
“Taşikardi” krizi geçiriyor “Ölüm tehlikesi var!”  
Sedyeyle koşarcasına,  
Götürdüler beni Yoğun Bakıma,  
Sedyeden aldılar beni sırt üstü yatağa.  
Bağladılar bir kolumdan seruma bir kolumdan  
tansiyona.

Doktor kendini tanıttı:

“Ben kalp uzmanı Dr. Ekrem Yeter.  
Durumun tehlikeli; beter mi, beter...  
Sana şok tedavisi yapmak zorundayız. Korkma, her  
türlü riski göze almalıyız.”

Bir iğne yaptılar hemen...

“Kaç çocuğun var, say bakalım büyükten...”

Elçin, GülçİN, Elgin demişim...

Dördüncü kızım Yener’in adını deyəmemişim...

Gözümü açtım ki oksijen maskesi ağzımda...

Dr. Ekrem Yeter “Gördün mü, hepimiz bir arada...”

Yani bulunduğumuz yer Öbür dünya değil bu  
dünya...”

Bir kolumdan serum veriyorlar.

Diğer kolum monitöre bağlı, kalp atışlarımı izliyorlar.

Monitör ikide bir sinyal veriyor.

Sinyali duyan hemşireler koşup geliyor.

Hasta ister istemez “İşte vakit geldi!” diyor...

Böylece,

Yoğun bakımda yattık

Sırt üstü; üç gün, üç gece.

Sırtımda zona.

Yatamam, sırt üstü,

Bir dönerim sağa, bir dönerim sola...

Üç gün, üç gece

Hasret kaldım 10 dakika uyumaya.

Üç gün sonra dediler; “Haydi, şimdilik kefeni yırttın!”

Üç günde serviste yatmalısın...

Aldılar beni tekerlekli kötürüm arabasına  
Götürürlerken beni servise koşarcasına...

Karşılaştım koridorda dört kızıyla.

Gözlerini kırpmadan beklemişler; üç gün, üç gece

Yoğun bakım kapısında...

Yaşama yeniden dönmenin sevinci ile kızlarımın ellerini öptüm.

Sonra da, kendime güldüm.

Ben kızlarıma bir kerecik olsun el öptürmemiştim.

Şimdi ise kızlarımın elini öpmüştüm...

Uzatmayalım üç gün üç gece de serviste yattım.

Dediler doktorlar başucumda birbirine:

“Bu hastaya kalp pili takmak lazım!”

6 gün yattık Atatürk hastanesinde.

Dediler: “Dinlen, üç gün evde

Sonra kalp pili takacağız sana Akay Hastanesinde...”

Üç gün de ameliyat kaygısıyla uyuyamadım,

Üç gün boyunca yatakta, sağa sola, dönüp durdum.

Üç gün sonra kendimi özel Akay Hastanesinde buldum.

Hiç unutamıyorum hastaneye giderken duyduğum kaygıyı.

Acaba nasıl sonuçlanacak bu ameliyat olayı...

Ameliyata girmeden önce kolsuz yensiz yeşil bir gömlek verdiler.

“Çırıl çıplak soyunduktan sonra; bunu giy!” dediler.

Ama önce “Bedenindeki tüyler bununla kazınacak” diyerek elime bîr de perme şap verdiler.

İdam gömleği gibi kolsuz yensiz yeşil renkli ameliyat gömleğini sırtımıza geçirdik.

Bizi alıp ameliyata götürmeleri için bekledik de bekledik.

Saatler bitmiyor, hastabakıcı bir türlü gelip beni alıp götürmüyor.

Bir saatimiz bin saate denk geliyor.

Hemşireye soruyorum “Bizim sıramız ne zaman gelecek...”

Diyor çok doğa! bir şekilde: “Önce senden önce girenin ameliyatı bitecek; ondan sonra sıra sana gelecek}”

Bir kaygı, bir korku, bir merak içinde düşünüp duruyorum:

“Bu ameliyat nasıl geçecek!

Yoksa ecel bize ameliyat masasında mı gelecek?”

Sonunda sıra bize geldi.

Hastanız boylu boyunca ameliyat masasına serildi.

Önce bir iğne ile lokal anestezi yapıldı.

Sonra sol omzumun altındaki deri,

Ellerindeki bir makasla kıtır kıtır kesildi.

Elektrik telleri ile damarlarıma girildi.

Bu tellere bağlamak üzere bir de, sabun kalıbı büyüklünde

Bir pil yerleştirildi.

Tam iki buçuk saat sürdü bu ameliyat...

Şimdi trafo gibi teller gerili göğsümde

Görünür şimdi bunlar röntgen filminde kat kat,

Artık “Pilli Dede” olduk heyhat!

Ameliyat buraya kadar...

Daha başıma gelecekler var.

Üç günde ameliyattan sonra yattık.

İkındık, sıkındık ne büyük ne küçük dışarı çıkamadık.

En sonunda taburcu olduk.

Evimize kavuştuk.

Eşim, çocuklarım konu komşu başımda...

Hepsi de ne olacak bu işin sonu diye merakla bana bakmakta

Yüksek olan şekerim düşmeye başladı.

Şeker düşünce ellerim ayaklarım titremeye başladı, mideme biri ağrı yapıştı.

Demek ki vücut ameliyattan sonraki duruma alışamadı.

Yeniden gittik, Atatürk Hastanesi aciline.

Muayene, tahlil, röntgen, ultrason. sonunda doktorlar.

Dediler: "Önemli bir şeyi yok; rahatsızlığı, ameliyat psikozu!"

Ama benim midem ağrıyor, bir de ateş basıyor...

Yalnız ağrımakla kalsa dostunuz kusacak gibi oluyor,

Kusamıyor.

Tam bu sırada bir de böbrek sancısı başlamasın mı?

Ben bu sancılar içinde kıvranırken eşim de hastaneye yatmasın mı?

Nefroloji doktorunun verdiği ilaçlar yüzünden şişti ayak bileklerim.

Bir eşimin derdine düşerim, bir kendi derdime düşerim...

İki de bir ateş yükselmeye başladı.

Midem ağrımaya, böbrek sancımaya başladı...

Hastanız, ateş yükselince uyuyamadı.

Haydi bakalım yeniden Acil Servise...

Usandı artık benden; doktor, hemşire...

Dedik, gelmişken bir de eşimizi görelim.

Ölmeden önce veda edelim.

Çünkü ölecek olan benim.

Çıkardılar benî tekerlekli arabayla,

Bakıyoruz birbirimize; o yatakta, ben arabada...

Ayrılma vakti gelince son defa baktık,



Tokalaşarak hakkımızı helal ettik.

Bu vedalaşmada ölecek olan bendim.

Çünkü ben, hâlâ kendimde değildim.

Eşim de bu düşünceye îdi, kendisinden halelilik diledim.

Sonra duydum ki bu kez eşim yoğun bakımda.

Şimdi ben evde yatakta; o hastanede, yoğun bakımda...

17 gün sonra geldi kara haber.

“Sen sağ ol baba, annem gitti gider...”

Babaannem derdi ki:

“Yaşey yaşey de gör temaşey...”

Evimiz gelen ziyaretçilerle doldu taştı.

Ziyaretçiler, benim yaşayıp da eşimin ölmesine şaştı.

Derken bir de soğuk algınlığına yakalandım.

Nezle olmuşum, akar burnum...

Bir öksürük, bir aksırık, ateşlerde yandım.

Tam üç hafta sürdü bu hastalık da...

Tam beş ay sürdü bu furya...

Elbette bu beş aylık sürede...

Yazı gönderemedim, Gaziantep Ekspres gazetesine...

Sanki yazı göndermememi beklenirmiş gibi

Benden yazı istenmedi.

Sanki bana: “Yazsa da olur, yazmasa da olur,

Yazmasa daha iyi olur!” dendi...

Meğer yazılarımı tepki gösterilmiş.

Bu nedenle benden yazı istenmezmiş...

Bu tepkiler okuyucudan olsa Gazete sahibi aldırmazdı.

Bu tepki muhakkak büyük yerlerden olmalı ki

Gazete sahibi onları kıramadı...

Biz aydınların yazgısıdır bu.  
Böyle olmuştur bu tarih boyu.

Bu konuda İsa şöyle demiştir:  
“Hiçbir aydın kendi memleketinde makbul değildir...”

İslam Peygamberi ise değişik bir şekilde.  
Dile getirmiştir Kuran’da şöyle:

“Biz, her aydının başına muhakkak bîr Ebu Cehil musallat etmişizdir...”

Bu doğrultuda şu sözler de Cüneyt’i Bağdadi’den

“Ey gerçek yolcusu; bin dostun tarafından sapkınlıkla suçlanmadıkça gerçeğe eriştim sanma...”

Şu sözler de Şeyh Bedrettin’den:

“Gerçek yolcusu, küfür mertebesine varmadıkça önündeki engeli geçemez...”

Elbette okuyucularım bu ermişlerin, peygamberlerin ne demek istediğini bilemez.

Ne var ki bu çağdaş Ebu Cehillerin gözleri vardır, göremez; kulakları vardır; duyamaz...

Dostunuz, bütün bu olanları doğal görüyordu.

Çünkü ülkemizdeki her aydının başına, benim başıma gelenler geliyordu.

Çağdaş Ebu Cehillerin yaptıkları beni ırgalamaz.

Ama, ne var ki, gazete sahibinin, yazı işleri müdürünün, baş yazarının,

Beş ay içinde:

“Başın sağ olsun!”, “Geçmiş olsun!”, “Nasılsın abi?”

diye hal hatır sormamasını unutamaz...

Okuyucuların; ya da, büyük başların tepkisinden çekinerek yazı istenmeyebilir.

Bilirim Gaziantep gibi bir yerde bir gazetenin varlığını sürdürmesi kolay değildir..

Ama insan olmanın gereği, hiç olmazsa, "Başın sağ olsun!", "Geçmiş olsun!", "Nasılsın abi!" denilmelidir...

Okuyucular; ya da büyük başlar, hal hatır sorulmasına da karşı koyamazlar ya...

İşte dost bildiklerimin bu davranışları koydu bana...

**Av. Bilge Balta, 24.3.2007**

**X**

**51- Hayri Abi,**

Tüm bu sıkıntılarının geçmesini ve sağlığına kavuşmanı dilerim...

Gaziantep kent ama kentli değil halen, bu nedenle canını sıkma derim...

Ben bite genç olmama ve bir gazetenin haber merkezini yönetmeme rağmen, yazılarımın özgürce yayınlanması için 3 aydır bir haber sitesi kurmanın telaşındayım...

Tekrar geçmiş olsun, eşinizin vefat ettiğini duymamıştım, ayrıca başınız sağ olsun.

Saygılarımla,

Murat güreş, 26.3.2007

**X**

**52- Merhaba Hocam**

Sizi tekrar aramızda görmekten mutlu ve sevinçliyiz. Acınızı aynen paylaşıyorum.

Özellikle ameliyat duygularınızı -sizin kadar olmasa da- aynen yaşamış biriyim.

Şunu özellikle belirtmek istiyorum:

Siz isteseniz 150 yaşına kadar yaşayabilirsiniz.-

Çünkü dünyayı algılayan, değişen ve düşünen her insan yaşama sevincini sonuna ve sonsuza kadar yaşayabilir.

Oysa insanımsılar, bırakın 150 yaşma kadar yaşamayı; evreni ve kendilerini algılayamadıkları için yaşamış bile sayılmazlar.

Onursuz ve sevgisiz bir otlar.

Oysa düşünen her insan mutlaka onuruyla dünyaya veda eder.

Size sağlık ve sevgi diliyorum ve yazılarınızı bekliyorum.

**Tansel Semir, 27.3.2007**

## X

### 53- Tekrar Selam Hayri Bey,

Keşke sizin kadar güzel yazabilsem de sayfalarca yazsam!

Hemen belirteyim Ahmet HAKAN'a cevap veren Celil Paşa değil Celal Gürkan Paşaydı; sanıyorum soy isim benzerliğinden karıştırdınız.

Celil paşaya ayda bir telefon edip emirlerini alıyorum, rahatsızlıkları olsa da iyi, seyrek de olsa Orduevinde gördüğüm oluyor.

İletinizi okuyunca rahmetli Aziz NESİN'i anımsadım. O da geçirdiği bir kalp sektesini ve ölüme giden anı anlatmıştı aynı şekilde; siz, üstelik bir de şiirleştirmişsiniz...

Haddime düşüyorsa saklayacağım o yazınızdan dolayı sizi kutluyor, sağlıklı günler dilerken emirlerinizi beklediğimi bildiririm.

Sizce uygun olan bir zamanda ziyaret edeceğim.

Tekrar sağlıklı günler diliyorum.

**Em. Albay Hüsnü Soydan, 29.3.2007**

X

**54- Sevgili Hayri Balta;**

Ekspres Gazetesi olarak bir mensubumuz olmanızdan her zaman için onur duyduk.

Ancak hastalığınız ve eşinizin ölümü döneminde ne yazık ki bir irtibat sıkıntısı yaşandı.

Gazetemiz personeli size ulaşmakta sıkıntı yaşadı. Bu konuda samimiyetimize gerçekten inanınız.

Yazılarınızın yayınlanmaması konusuna gelince Ekspres Gazetesi'nin sütunları Sayın Hayri Balta'ya her zaman açıktır.

Anılarınız tam düzenleme olmadığı için yayınlanmamıştır.

Ancak diğer yazılarınızı dört gözle beklemekteyiz.

İrtibat konusunda yaşanan sıkıntıdan dolayı ise sizden tekrar tekrar özür diliyoruz.

İyi günler...

**Halil Zor, Ekspres Gazetesi İmtiyazı Sahibi**

**M.Bora Zor, Yazı İşleri Müdürü**

X

XXX

**MELİHA BALTA (1934-18.1.2007)**

**Av. Hayri Balta Eşi**

**Elçin, Gülçin, Elgin ve Yener'in annesi...**

+

**YAŞAM BOYUNCA BOĞUŞTU  
SONUNDA SESSİZCE UÇTU**

# TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

## IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..



### AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu topluluğa "firinlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.